

VASEMMISTONARODNIKIT TAISTELUSTA MARXILAISTEN KESKUUDESSA

„Volnaja Mysl” lehden ¹¹¹ 3. numerossa on julkaistu artik-
keli, jolla on kovin konstikas otsake: „Yksiyhteys, kaksi-
yhteys vaiko kolmiyhteys”.

„Me julistamme avoimesti”, sanotaan tässä kirjoituksessa, „että
bolshevikkien puolueyhymän havittelu saada yksin huostaansa koko
työväenliike on yhtä mieletöntä ja tolkutonta kuin sosialidemokraati-
tien kahden ryhmän pyrkimys esiintyä koko Venäjän sosialistisen
liikkeen olennoitumana. Kaikkien sosialististen virtausten yhdistäminen
yhtenäiseksi puolueeksi — vain sille kuuluu tulevaisuus.

Ja me, jotka esitimme tämän tunnuksen jo vuoden 1900 alussa,
pysymme sille uskollisina loppuun saakka”.

Siinä mallinäyte huvittavan kiukkuisista „yhtenäisyys”-
fraaseista!! *Ei sanaakaan* marxilaisten ja narodnikkien
välisen historiallisen taistelun periaatteellisesta sisällöstä,
taistelun, joka on ollut käynnissä useita vuosikymmeniä.
Niin ikään ei sanaakaan vuosien 1905—1907 liikkeen histo-
riasta, jolloin kaikkiin luokkiin kuuluvien väestöjoukkojen
avoin esiintyminen osoitti käytännössä sosialidemokraatti-
sen proletariaatin ja „työtätekevän” (s.o. pikkuporvarillisen)
talonpoikaiston olevan *perin pohjin* erilaisia.

Kun Venäjällä on olemassa radikaalinen ja väkava
sanomalehti, joka asettaa kysymyksen *tällä tavalla*, niin se
on eräs niistä havainnollisista tunnusmerkeistä, jotka osoit-
tavat, kuinka välttämätöntä on vielä käydä pitkällistä ja
sitkeää taistelua periaatteellisen määrätietoisuuden *aakkos-
ten* puolesta.

Että tietoisten työläisten enemmistö on bolshevikkien
puolella, sen ovat pakotettuja tunnustamaan vihasta sähis-
ten bolshevikkien vihollisetkin — herrat likvidaattorit.

Ei sitä voida kumota tunteilla pelaamalla. Työläiset eivät anna säikäyttää itseään huudolla: se on „mieletöntä ja tolkutonta”, he vain hymähtävät sellaiselle.

Aatteiden kannalta katsoen koko marxilaisuuden historia on Venäjällä ollut taistelua pikkuporvarillisia teorioita vastaan, aina „legaalisesta marxilaisuudesta” ja „ekonomismista” alkaen. Tämä taistelu ei ole ollut sattumanvaraista. Eikä sen suoranainen jatkuminen nykyään ole myöskään sattumanvaraista. Työväenpuolue, todellinen proletaarinen luokkapuolue, muotoutuu ja varttuu Venäjällä kesäkuun kolmannen päivän järjestelmän raskaana aikana, nimittäin juuri tässä taistelussa pikkuporvarillista likvidaattoruutta ja vasemmistonarodnikkilaisuutta vastaan.

„Me, vasemmistonarodnikit, emme ole koskaan yrittäneet hyötyä toisten vahingosta”, kirjoittaa „Volnaja Mysl”. Ja sen rinnalla vakuutellaan, että hajaannus aiheuttaa „meidän sosialidemokratiamme täydellisen sisäisen voimattomuuden”!

Tuollaisen kirjoittaminen, hyvät herrat, onkin juuri „hyötymistä” — emme sanokaan: toisten „vahingosta”, vaan „toisten *aatteellisesta taistelusta*”. Sillä marxilaisten keskuudessa käynnissä olevan taistelun perustana on juuri liberaalisen ja proletaarisen politiikan aatteiden yhtenäinen tönäisyys. Työmiehet, joita eivät saata hämille sen paremmin kiukkuiset sanat kuin liikatunteellisuuskäänne, ovat jo oppineet löytämään tämän taistelun periaatteellisen pohjan.

„Euroopan työväenliikkeen yhtenäisten puolueiden sisällä on *vähemmän* erimielisyyksiä kuin meillä”, kirjoittaa „Volnaja Mysl”. Tuo on sangen yleinen, mutta peräti virheellinen mielipide. Euroopassa ei ole missään puhuttakaan sellaisesta, että proletaarinen, marxilainen organisaatio yritettäisiin korvata... puheilla Purishkevitchin siunauksella muodostettavasta „laajasta” puolueesta... j.n.e.

Tällaisesta kiistasta työläiset hyötyvät sen, että he oppivat *rakentamaan* työväenpuoluetta oikein *toden teolla* eikä vain sanoissa.